

Отваря вратата и му казва, че свободно може да излѣзе отъ затвора. Този човѣкъ започва да се бори, да се колебае, да излѣзе, или не, но не се решава, иска да издържи на обещанието си. Ако този честенъ човѣкъ е сжщевременно адептъ, който разполага съ знания, може да се дематериализира, но веднѣжъ далъ обещание да не излиза отъ затвора, докато не дойде деня на присждата, той нѣма да се възползува отъ знанието си. Обаче, въ деня на изпълнение на присждата му, той се дематериализира, и моментално изчезва предъ очитѣ на всички. По този начинъ сждиитѣ, управницитѣ ще видятъ, че сж сгрѣшили, като сж осждали съвършено праведенъ човѣкъ. Праведниятъ никой не може да осжди на смъртъ. За него законъ не сжществува.

Следователно, както законътъ има две различни отношения — къмъ обикновения и къмъ праведния човѣкъ, така и моралътъ има двойко проявление: абсолютенъ моралъ — къмъ Бога и относителенъ моралъ — къмъ хората. Това значи: абсолютниятъ моралъ познава само отношения на човѣка къмъ Бога. Дойде ли въпросъ до отношения на човѣка къмъ хората, тамъ се прилага относителенъ моралъ. Отношенията на човѣка къмъ Бога всѣкога иматъ една и сжща цена, т. е. никога не се измѣнятъ. Отношенията на човѣка къмъ хората и къмъ всички живи сжщества сж измѣнчиви. Ако отношението